
NOTA UNISOC

Hervorming van het Sociaal Strafwetboek: overzicht van de belangrijkste wijzigingen

Versie 01/07/2024

Voorgeschiedenis	2
Belangrijkste wijzigingen	3
1. Invoeging van een definitie van sociale dumping (nieuw artikel 1/1).....	3
2. Uitbreiding van het begrip “werkgever” (wijziging van art. 16).....	3
3. Wijziging van de sanctieniveaus (wijziging van art. 101).....	3
4. Verstrenging van de straffen van exploitatieverbod en bedrijfssluiting (wijziging van art. 106)	5
5. Invoering van de sanctie van uitsluiting van het recht om deel te nemen aan overheidsopdrachten of concessies (nieuw art. 107/1).....	6
6. Verlenging van de termijn voor herhaling (wijziging van art. 108)	6
7. Invoering van een verzwarende factor (art. 110/1 en nieuw art. 115/1)	6
8. Actualisering van de inbreuken met betrekking tot de bekendmaking van de deeltijdse werkroosters (art. 151 en 152).....	7
9. Nieuwe sanctie in geval van schending van de cao over de minimumvoorwaarden voor de opleiding van artsen-specialisten (art. 160/1/1)	7
10. Verhoging van het sanctieniveau voor inbreuken van niet-betaling van het loon en verschillende vergoedingen aan de werknemer (art. 162 tot 171/4).....	7
11. Strafbaarstelling van de niet-betaling van ecocheques (nieuw art. 166/1), de niet-betaling van vergoedingen voor werkkledij (nieuw art. 166/2), de niet-betaling van vergoedingen voor materieel en de niet-levering van werkgereedschap (nieuw art. 166/3)	8
12. Verhoging van het sanctieniveau voor inbreuken op de regels inzake kennisgeving en informatieverstrekking bij collectief ontslag (art. 193 en 197).....	9

13. Verhoging van het sanctieniveau voor inbreuken van niet-betaling van de socialezekerheidsbijdragen aan de RSZ of aan andere instellingen zoals Fedris of de fondsen voor bestaanszekerheid (art. 218 tot 220)	9
14. Onjuiste of onvolledige verklaringen inzake tijdelijke werkloosheid: een strengere sanctie in geval van opzet (art. 226).....	10
<i>Enkele voorbeelden van overtredingen waarvoor het sanctieniveau is gewijzigd .</i>	11

Voorgeschiedenis

Het Sociaal Strafwetboek werd ingevoerd bij wet van 6 juni 2010. Na meer dan vijf jaar toepassing op het terrein heeft de Adviesraad van het sociaal strafrecht (hierna “Adviesraad” genoemd), die bij voornoemde wet is opgericht en bestaat uit deskundigen uit de administratie, de academische wereld en mensen op het terrein, de wet grondig geëvalueerd en op 7 juli 2017 zijn advies uitgebracht.

Op basis van dit advies werd er tijdens de vorige legislatuur begonnen met het opstellen van een voorontwerp van wet tot aanvulling en tot wijziging van het Sociaal Strafwetboek. Intussen is er ook vooruitgang geboekt met de hervorming van het Strafwetboek (gemeen recht). De huidige regering heeft het werk, dat tijdens de vorige legislatuur niet werd voltooid, weer opgenomen en heeft er daarbij voor gezorgd om het Sociaal Strafwetboek in overeenstemming te brengen met de recentste ontwikkelingen in het kader van de hervorming van het Strafwetboek en het Wetboek van Strafvordering.

Het voorontwerp van wet, waarvan de inhoud grotendeels steunde op voornoemd advies van de Adviesraad van 2017, werd in de loop van 2023 voor advies voorgelegd aan de Adviesraad en ook aan de Nationale Arbeidsraad (hierna “NAR”). De Adviesraad bracht zijn advies uit in juni 2023. Na afloop van lange besprekingen waaraan Unisoc actief heeft deelgenomen, bracht ook de NAR in december 2023 een [unaniem advies](#) uit dat het resultaat is van een evenwichtig compromis.

De sociale partners vroegen aan de regering om het voorontwerp van wet op een aantal punten aan te passen, en hun advies is bijna over de hele lijn gevolgd! Bijgevolg werd het voorontwerp van wet herzien om rekening te houden met de recentste adviezen van de Adviesraad en de NAR. Vervolgens werd het ingediend in de Kamer, waar het op 8 mei 2024 in plenaire zitting werd aangenomen. De [wet van 15 mei 2024 “tot wijziging van het sociaal strafrecht en verschillende bepalingen van het arbeidsrecht”](#) (hierna: “de Wet”) werd gepubliceerd in het B.S. op 21 juni 2024 en treedt in werking op 1 juli 2024.

Belangrijkste wijzigingen

Zonder de volledigheid na te willen streven in dit zeer technisch dossier, lichten we hierna de voornaamste wijzigingen toe die volgens ons de moeite waard zijn om te weten, evenals de wijzigingen die uiteindelijk niet zijn overgenomen als gevolg van advies nr. 2394 van de NAR.

1. Invoeging van een definitie van sociale dumping (nieuw artikel 1/1)

De Wet voegt een definitie van “sociale dumping” toe in het deel over *het beleid inzake preventie en toezicht* van boek 1 van het Sociaal Strafwetboek. Op te merken valt dat sociale dumping geen apart strafrechtelijk misdrijf vormt. Het is niet als zodanig opgenomen in boek 2 (“De inbreuken en hun bestraffing in het bijzonder”) van het Sociaal Strafwetboek.

Sociale dumping wordt gedefinieerd als *“een brede waaier aan opzettelijke misbruikpraktijken en de omzeiling van bestaande Europese en/of nationale wetgeving, met inbegrip van wetten en algemeen toepasselijke collectieve overeenkomsten, die oneerlijke concurrentie mogelijk maken door de arbeids- en werkingskosten op illegale wijze te minimaliseren, en resulteren in de schending van de rechten en de uitbuiting van werknemers. »*

Deze definitie is ontleend aan de resolutie van het Europees Parlement van 17 augustus 2016 over sociale dumping in de Europese Unie (2015/2255).

2. Uitbreiding van het begrip “werkgever” (wijziging van art. 16)

Om gevolg te geven aan een aanbeveling van de Commissie voor de evaluatie van de federale antidiscriminatiewetten bepaalt de Wet dat het begrip “werkgevers” ook betrekking heeft op *“degenen met wie een werknemer in contact komt als kandidaat voor een job”*. Deze wijziging neemt alle twijfel weg over de toepassing van de artikelen 28 en 29, die aan inspecteurs de bevoegdheid geven om bij “potentiële” werkgevers documenten op te vragen die relevant zijn voor hun controle in het kader van de strijd tegen discriminatie bij aanwerving.

3. Wijziging van de sanctieniveaus (wijziging van art. 101)

De Wet verdubbelt de bedragen van de vork voor boetes van niveau 3 (strafrechtelijk en administratief) en verhoogt het maximumbedrag van de vork voor boetes van niveau 4

(strafrechtelijk en administratief). De andere boetebedragen en de duur van de gevangenisstraf voor sancties van niveau 4 blijven ongewijzigd.

Artikel 101 gewijzigd*			
	Administratieve geldboete	Strafrechtelijke geldboete	Gevangenisstraf
Niveau 1	10-100	/	/
Niveau 2	25-250	50-500	/
Niveau 3	100-1000	200-2000	/
Voorheen	50-500	100-1000	
Niveau 4	300-3500	600-7000	6 maanden – 3 jaar
Voorheen	300-3000	600-6000	

* Opgelet: alle bedragen moeten worden verhoogd met de opcentiemen. Dit betekent dat ze moeten worden vermenigvuldigd met een coëfficiënt die vandaag gelijk is aan 8.

Niet overgenomen wijzigingen

Het voorontwerp van wet dat voor advies aan de NAR werd voorgelegd, voorzag in meer ingrijpende wijzigingen op basis van het advies dat de Adviesraad in 2017 had uitgebracht: het voerde een vijfde sanctieniveau in voor de ernstigste inbreuken, waarbij de gevangenisstraf werd overgebracht van niveau 4 naar dit nieuwe niveau 5. Dit ging ook gepaard met hogere geldboeten (administratieve geldboeten van € 400 naar € 4.000 of strafrechtelijke geldboeten van € 800 naar € 8.000). Het sanctieniveau voor een reeks inbreuken die als de ernstigste worden beschouwd, werd verhoogd van 4 naar 5.

De Adviesraad, die in 2023 over dit voorontwerp van wet werd geraadpleegd en waarvan de samenstelling tussen 2017 en 2023 is gewijzigd, wat verklaart waarom zijn adviezen op bepaalde punten afwijken, heeft er echter op gewezen dat de afschaffing van de gevangenisstraf op niveau 4 aanzienlijke gevolgen zou hebben. Gevolgen voor enerzijds de rechten van de verdediging, daar de “Salduz”-regels niet langer van toepassing zouden zijn, en anderzijds op het vlak van de vervolgingen daar een aantal onderzoeksmaatregelen (telefoontaps, raadpleging van bankrekeningen, huiszoekingen enz.) en dat voorlopige

hechtenis niet langer mogelijk zouden zijn. Om die reden gaf de Adviesraad de aanbeveling om ook op niveau 4 te voorzien in een gevangenisstraf.

Om de gevolgen te vermijden die de Adviesraad onder de aandacht had gebracht alsook een toename van de complexiteit van het vervolgingsbeleid, pleitte de NAR voor het behoud van vier sanctieniveaus en, met het oog op een compromis, voor een verhoging van het maximumbedrag van de geldboeten op niveau 4, zij het in mindere mate dan de verhoging waarin het voorontwerp voorzag voor niveau 5. Dit is de oplossing waaraan de wetgever uiteindelijk de voorkeur heeft gegeven.

4. Verstrenging van de straffen van exploitatieverbod en bedrijfssluiting (wijziging van art. 106)

Het toepassingsgebied van de straf van exploitatieverbod is uitgebreid: het is niet langer beperkt tot de ondernemingen en vestigingen *waar de inbreuk werd gepleegd*, maar wordt uitgebreid tot eender welke onderneming die door de veroordeelde wordt geëxploiteerd. Deze wijziging is bedoeld om te voorkomen dat een nieuwe onderneming wordt opgericht om het exploitatieverbod te omzeilen.

Niet overgenomen wijzigingen

Op dit moment is het zo dat, opdat de rechter de straffen van exploitatieverbod, bedrijfssluiting en beroepsverbod zou kunnen opleggen, dit uitdrukkelijk moet zijn bepaald in de bepaling met betrekking tot de inbreuk. Dit betreft dus een *beperkt aantal inbreuken* die specifiek zijn, van niveau 3 of 4. Het voorontwerp van wet schrapte de mogelijkheid om deze straffen toe te passen voor inbreuken van niveau 3, in overeenstemming met het advies van de Adviesraad van 2017, maar stond de rechter toe om deze straffen op te leggen voor *alle* inbreuken van niveau 4 (en het nieuwe niveau 5), zonder de vereiste om in de strafrechtelijke bepalingen een verwijzing naar deze bijkomende straffen op te nemen om ze te kunnen toepassen.

In zijn advies stelde de NAR dat deze straffen, gezien de desastreuze economische en sociale gevolgen die ze kunnen hebben, alleen in de ernstigste gevallen moeten worden opgelegd en beperkt moeten blijven. Daarom vroeg de NAR om de bestaande regeling van het Sociaal Strafwetboek te handhaven, die een expliciete vermelding in de strafbepaling vereist en betrekking heeft op slechts een beperkt aantal inbreuken van de niveaus 3 en 4. De wetgever is de NAR hierin gevolgd: de beoogde wijzigingen werden dus niet aangenomen.

5. Invoering van de sanctie van uitsluiting van het recht om deel te nemen aan overheidsopdrachten of concessies (nieuw art. 107/1)

Met als doel de straffen te diversifiëren, is er een nieuwe straf opgenomen in het Sociaal Strafwetboek: de uitsluiting van het recht om deel te nemen aan overheidsopdrachten of concessies (met echter de mogelijkheid voor de kandidaat of inschrijver om aan te tonen dat hij corrigerende maatregelen heeft genomen). De rechter kan deze straf uitspreken voor inbreuken van de niveaus 3 en 4, voor een periode van drie tot vijf jaar.

Overigens is dit niet nieuw in onze rechtsorde. Deze sanctie bestaat al in de wet inzake overheidsopdrachten, die voorziet in zowel verplichte uitsluitingsgronden voor een periode van 5 jaar (criminele organisatie, corruptie, fraude, terrorisme en de financiering van terrorisme, witwassen van geld, kinderarbeid, mensenhandel, tewerkstelling van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, schending van sociale en fiscale verplichtingen onder bepaalde voorwaarden) als facultatieve uitsluitingsgronden voor een periode van 3 jaar (schending van verplichtingen van het milieu-, sociaal en arbeidsrecht).

6. Verlenging van de termijn voor herhaling (wijziging van art. 108)

De Wet vervangt de termijn van één jaar voor herhaling door een termijn van drie jaar en bepaalt voortaan dat in geval van herhaling alleen de geldboeten “op het dubbele van het maximum kunnen worden gebracht”, en dus niet langer de gevangenisstraf.

De Adviesraad was van mening dat de termijn van één jaar voor wettelijke herhaling in het sociaal strafrecht als veel te kort werd ervaren en dat deze verlengd moest worden tot vijf jaar. De wetgever van zijn kant meende dat een termijn van vijf jaar voor inbreuken van niveau 1 overdreven was en had daarom voorzien in verschillende termijnen voor herhaling (1, 3 of 5 jaar) naargelang de ernst van de begane inbreuk. Uiteindelijk volgde hij het advies van de NAR en koos hij voor een uniforme termijn van drie jaar. Daarmee komt hij tegemoet aan de noodzaak om herhaling strenger te bestraffen, zonder echter te overdrijven, en vermijdt hij dat de toepassing van de Wet in de praktijk moeilijker wordt.

7. Invoering van een verzwarende factor (art. 110/1 en nieuw art. 115/1)

Net als bij de hervorming van het Strafwetboek voert de Wet het begrip “verzwarende factor” in het Sociaal Strafwetboek in: wanneer de inbreuk wordt bestraft met een sanctie van niveau 4, vormt de omstandigheid dat het willens en wetens werd gepleegd een verzwarende factor waarmee de rechter rekening moet houden bij de keuze van de sancties.

8. Actualisering van de inbreuken met betrekking tot de bekendmaking van de deeltijdse werkroosters (art. 151 en 152)

Ingevolge de wet van 5 maart 2017 betreffende werkbaar en wendbaar werk, die de formaliteiten met betrekking tot de bekendmaking van deeltijdse werkroosters (die in principe niet meer in de arbeidsovereenkomst en/of het arbeidsreglement moeten worden opgenomen) vereenvoudigde en moderniseerde, moesten de inbreuken worden aangepast aan de evolutie van de wetgeving ter zake. Dat is nu gebeurd.

Naast deze actualisering voorziet de Wet ook in een verlaging van de sanctieniveaus voor bepaalde inbreuken in verband met het bijhouden van deeltijdse werkroosters of documenten voor de controle van de afwijkingen van het normale werkrooster van deeltijdse werknemers (cf. onderstaande tabel).

9. Nieuwe sanctie in geval van schending van de cao over de minimumvoorwaarden voor de opleiding van artsen-specialisten (art. 160/1/1)

Bij gebrek aan een specifieke bepaling in het Sociaal Strafwetboek die in een hogere sanctie voorziet, worden inbreuken op algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomsten bestraft met een sanctie van niveau 1 (art. 189). Dit zal voortaan niet langer het geval zijn voor inbreuken op de cao van 19 mei 2021 over de minimale voorwaarden die moeten opgenomen worden in de opleidingsovereenkomsten die met artsenspecialisten in opleiding worden afgesloten: de Wet voegt een nieuw artikel 160/1/1 in dat voorziet in een sanctie van niveau 2.

10. Verhoging van het sanctieniveau voor inbreuken van niet-betaling van het loon en verschillende vergoedingen aan de werknemer (art. 162 tot 171/4)

De Adviesraad is van mening dat strengere sancties niet beperkt moeten blijven tot enkel sociale fraude, maar ook betrekking moeten hebben op de essentiële rechten van de benadeelde werknemers, waaronder het recht om de tegenprestatie voor uitvoering van de arbeidsprestaties te ontvangen. In overeenstemming met dit advies wordt de sanctie voor inbreuken betreffende het loon (niet-betaling van het loon en de verschuldigde aanvullende voordelen, verplaatsingskosten, illegale inhoudingen, niet-afgifte van een loonafrekening, geen indexering enz.) naar een hoger niveau gebracht. Dit is tevens zo voor de artikelen 162

tot en met 171/4, waarvan het sanctieniveau is verhoogd van 2 naar 3, met uitzondering van de nieuwe artikelen 166/1, 166/2 en 166/3 (cf. *infra*).

De verhoging van het sanctieniveau van 2 naar 3 heeft als gevolg dat de straffen worden verviervoudigd, daar de Wet het bedrag van de geldboeten van niveau 3 verdubbelt.

Niet overgenomen wijzigingen

Het voorontwerp van wet maakte van de niet-betaling van de compenserende opzeggingsvergoeding een nieuwe inbreuk die wordt bestraft met een sanctie van niveau 3, met als gevolg een verjaringstermijn van vijf jaar, bij toepassing van artikel 26 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering en artikel 2262*bis* van het Burgerlijk Wetboek. Momenteel vormt de niet-betaling van de compenserende opzeggingsvergoeding geen strafrechtelijke inbreuk en dus is de verjaringstermijn gelijk aan één jaar krachtens artikel 15 van de wet van 3 juli 1978. Artikel 162 van het Sociaal Strafwetboek bestraft de niet-betaling van het *loon* in de zin van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon, i.e. de tegenprestatie van de arbeid die ter uitvoering van een arbeidsovereenkomst wordt verricht. De compenserende opzeggingsvergoeding wordt echter niet als loon beschouwd, daar het gaat om een forfaitaire vergoeding voor de schade die de werknemer lijdt in geval van ontslag zonder opzeggingstermijn, en de vordering van de werknemer ontstaat op een ogenblik waarop de arbeidsverhouding is beëindigd en de werknemer zich dus niet langer in een ondergeschikte positie ten opzichte van zijn voormalige werkgever bevindt¹.

Op advies van zowel de Adviesraad als de NAR is de wetgever teruggekomen op deze wijziging, die immers zou hebben geleid tot grote rechtsonzekerheid voor de werkgevers gedurende een periode van 5 jaar in plaats van de huidige periode van één jaar.

11. Strafbaarstelling van de niet-betaling van ecocheques (nieuw art. 166/1), de niet-betaling van vergoedingen voor werkkledij (nieuw art. 166/2), de niet-betaling van vergoedingen voor materieel en de niet-levering van werkgereedschap (nieuw art. 166/3)

¹ Met name bevestigd door het Grondwettelijk Hof, 7 juli 2011.

Eenzijds om het Sociaal Strafwetboek te actualiseren na het sluiten van cao nr. 98 van de NAR over ecocheques en anderzijds om een einde te stellen aan de onzekerheid rond de bepaling van het artikel dat de niet-betaling van vergoedingen voor werkkledij bestraft, heeft de wetgever beslist om twee nieuwe artikelen toe te voegen die specifiek deze inbreuken bestraffen met een sanctie van niveau 2.

Naar analogie met de nieuwe bepaling inzake werkkledij heeft de NAR gevraagd en verkregen dat het niet ter beschikking stellen door de werkgever van werkinstrumenten (bv. kappersartikelen) en vergoedingen voor materieel, voorzien in een bindende cao, ook in het Sociaal Strafwetboek wordt opgenomen als een inbreuk die wordt bestraft met een sanctie van niveau 2.

De Raad van State heeft gevraagd welke rechtvaardiging er vanuit het oogpunt van het gelijkheidsbeginsel bestond om voor deze inbreuken een sanctie van niveau 2 vast te stellen, terwijl de inbreuken van niet-betaling van enig ander element van het loon (cf. *supra*, nr. 10) worden bestraft op niveau 3. In de memorie van toelichting bij de Wet staat dat strafbaarstellingen met betrekking tot ecocheques en werkkledij minder ernstige inbreuken zijn (vanwege de betrokken bedragen en/of de frequentie van betaling) dan die met betrekking tot de niet-betaling van het loon en andere vermogensvoordelen, daar ze de financiële situatie van de werknemer niet in gevaar brengen.

12. Verhoging van het sanctieniveau voor inbreuken op de regels inzake kennisgeving en informatieverstrekking bij collectief ontslag (art. 193 en 197)

In overeenstemming met het advies van de NAR is het sanctieniveau van de artikelen 193 (niveau 2) en 197 (niveau 1) van het Sociaal Strafwetboek, die respectievelijk tekortkomingen ten aanzien van de procedure voor informatieverstrekking en raadpleging van de werknemers en van de kennisgevingsverplichtingen in geval van collectief ontslag bestraffen, verhoogd tot niveau 3. Dit is het niveau dat al is vastgesteld in artikel 190 met betrekking tot de niet-oprichting van de overlegorganen. Dit sanctieniveau wordt behouden (het voorontwerp van wet voorzag in een verlaging tot niveau 2). Dit zal zorgen voor meer samenhang tussen de inbreuken met betrekking tot de overlegorganen.

13. Verhoging van het sanctieniveau voor inbreuken van niet-betaling van de socialezekerheidsbijdragen aan de RSZ of aan andere instellingen zoals Fedris of de fondsen voor bestaanszekerheid (art. 218 tot 220)

De Wet voorziet voor de niet-betaling van de socialezekerheidsbijdragen aan de RSZ, aan de andere instellingen die ressorteren onder de verschillende socialezekerheidsstelsels of een activiteitssector, of ook aan de fondsen voor bestaanszekerheid, in een sanctie van niveau 3 in plaats van niveau 2. Deze verhoging beoogt meer samenhang met de sanctie voor inbreuken met betrekking tot het loon.

De verhoging van het sanctieniveau van 2 naar 3 heeft als gevolg dat de straffen worden verviervoudigd, daar de Wet het bedrag van de geldboeten van niveau 3 verdubbelt.

14. Onjuiste of onvolledige verklaringen inzake tijdelijke werkloosheid: een strengere sanctie in geval van opzet (art. 226)

In zijn advies van 2017 was de Adviesraad van mening dat er reden was om de inbreuk die erin bestond onjuiste of onvolledige verklaringen inzake tijdelijke werkloosheid in te dienen, die voorheen gepaard ging met een sanctie van niveau 2, zwaarder te bestraffen. Tot staving van zijn standpunt stelde de Adviesraad meer bepaald vast dat de arbeidsauditeurs, veeleer dan gebruik te maken van deze specifieke bepaling, vaak een beroep doen op de algemene bepaling van artikel 233 van het Sociaal Strafwetboek, dat “eenieder” die willens en wetens een onjuiste of onvolledige verklaring doet om een onrechtmatig sociaal voordeel te (doen) verkrijgen/ (doen) behouden met een sanctie van niveau 4 bestraft. Bijgevolg werden werkgevers die dezelfde inbreuk hadden begaan, meer of minder streng bestraft, afhankelijk van de bepaling waarnaar werd verwezen.

De Wet handhaaft een sanctie van niveau 2, maar voegt een nieuw lid in dat bepaalt dat een werkgever die *willens en wetens* onjuiste of onvolledige verklaringen aflegt over de tijdelijke werkloosheid van een werknemer, wordt bestraft met een sanctie van niveau 4.

Niet overgenomen wijzigingen

Op basis van het advies van de Adviesraad in 2017 voorzag het voorontwerp van wet aanvankelijk in de vervanging van de sanctie van niveau 2 door een sanctie van niveau 4, ongeacht of de fout al dan niet opzettelijk was begaan. Zowel de Adviesraad als de NAR (en meer bepaald Unisoc) waren echter van mening dat het disproportioneel was om te voorzien in een sanctie van niveau 4, zonder algemeen opzet te vereisen (de inbreuk “willens en wetens” hebben begaan), terwijl dit wel degelijk het geval is in artikel 233. De regeling voor tijdelijke werkloosheid is een complex geheel van regels in het kader waarvan werkgevers meerdere

verklaringen moeten afleggen. Het is dus begrijpelijk dat zij soms fouten maken. Als gevolg van die adviezen werd de regelgeving herzien zoals hierboven is beschreven.

Enkele voorbeelden van overtredingen waarvoor het sanctieniveau is gewijzigd

Maatregelen waarvan de overtreding wordt bestraft door het Sociaal Strafwetboek of overtredingen	Vorig sanctieniveau	Sanctieniveau waarin de nieuwe wet voorziet
Aanwijzingsregels van de preventieadviseur psychosociale aspecten (art. 122/2, § 2)	2	3
Aanwijzingsregels van de vertrouwenspersoon (art. 122/3)	2	3
Openbaarmakingsformaliteiten inzake de feestdagen (art. 143)	2	1
Regels van tijdsopvolging in geval van glijdend uurrooster (nieuw art. 146/1)	/	2
Bewaring van de deeltijdse arbeidsovereenkomst met de werkroosters op de werkplek (art. 151 § 2) of van controledocumenten voor afwijkingen van het normale werkrooster van de deeltijdse werknemers (art. 152 § 2).	3	2
Maatregelen inzake bekendmaking van de werkroosters (art. 151) en afwijkingen op het normale werkrooster (art. 152) van de deeltijdse werknemers, wanneer de werkgever al een waarschuwing heeft ontvangen.	4	Afschaffing van de verzwaring van de sanctie toegepast wanneer de werkgever al een waarschuwing heeft ontvangen.
Verplichtingen tot kennisgeving aan de arbeidsinspectie (in geval van tewerkstelling	1	/

op een zondag, op een feestdag, van het overschrijden van de normale tijdsgrenzen voor de uitvoering van arbeid die door een onvoorziene noodzake wordt vereist, vermelding van de door de onderneming vastgestelde vervangingsdagen van de feestdagen, enz.) (art. 158)		Deze zuiver administratieve verplichtingen zijn niet langer strafbaar.
Verplichtingen m.b.t. de uitbetaling van het loon en allerhande vergoedingen aan de werknemer (art. 162 tot 171/4, met uitzondering van 166/1, 166/2 et 166/3)	2	3 (art. 162 : 4 in geval van samenloop van verschillende inbreuken in verband met sociale dumping)
Betaling van eco-cheques (nieuwe art. 166/1), van vergoedingen inzake werkkledij (nieuwe art. 166/2) of materiaal en het bezorgen van het arbeidsgereedschap (nieuw art. 166/3)	/	2
Vermelding van de door de wet van 24/07/1987 vereiste informatie in de arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid en in de met de gebruiker gesloten overeenkomst (art. 176, §1 ^{er})	1	/
Verplichtingen voor het uitzendbureau om tijdens de periodes zonder uitzendopdracht het minimum gewaarborgd uurloon te betalen aan de uitzendkracht met een overeenkomst voor onbepaalde duur ² en om de uitzendkracht een loon te betalen die ten minste gelijk is aan dat waarop hij recht zou gehad hebben als hij	/	3

² Deze verplichting werd ingevoegd in de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, door de wet van 5 maart 2017 betreffende werkbaar en wendbaar werk.

onder dezelfde voorwaarden als vaste werknemer aangeworven was door de gebruiker ³ (nieuw art. 176, § 1 ^{er} /1)		
Regels inzake terbeschikkingstelling van werknemers (art. 177)	3	3, maar 4 in geval van samenloop van verschillende inbreuken in verband met sociale dumping
Niet-aangegeven arbeid: straf voor de werknemer als hij dit wetens en willens doet (art. 183/1)	1	3
Het bijhouden van het register van de uitzendkrachten , waardoor de drempels voor de ondernemingsraad en het CPBW kunnen worden bepaald (art. 185)	2	1
Verzending van documenten van sociale aard op vraag van de inspectie in geval van detachering van werknemers (art. 188/2)	2	4
Het opstellen en afgeven van het vakantieattest aan de werknemer (nieuw art. 188/5)	/	2
Het opnemen in het arbeidsreglement van de door de wet van 08/04/65 tot instelling van de arbeidsreglementen opgelegde vermeldingen (art. 201)	2	1
Het opstellen en bezorgen van een DmfA aan de RSZ (art. 223, §1 ^{er})	2, maar 3 indien wetens en willens	3, maar 4 indien wetens en willens

³ Deze verplichting bestond al in de wet van 24/07/87, maar was niet specifiek gesanctioneerd door het Sociaal Strafwetboek.